

Vaikutelmia Strange Fire -konferenssista

Impressions from Strange Fire

Oct 23, 2013

by Anton Bosch

Suomentajan kommentti:

Amerikan läpeensä korruptoituneen evankelikalismien ”totuuden torvi,” Grace-kirkon pastori **John MacArthur**, on pitänyt konferenssin teemalla ”Strange Fire (Vierasta tulta).” Karismaattiset ja siinä sivussa joka sortin helluntailaiset on nyt perin pohjin löylytetty, mikä kai olikin konferenssin päämäärä. Tässä artikkelissa konferenssiin osallistuneen konservatiivisen helluntailaisen saarnamiehen vaikutelmia.

Tässä saamiani vaikutelmia John MacArthur’in konferenssista Strange Fire. Huomaa, että tämä ei ole tyhjentävä arvostelu, joita, siitä olen varma, tulee ilmestymään internetissä – puolesta ja vastaan. Haluan vain välittää yleisvaikutelmia, kuten näin sen.

Osallistuin ensimmäiseen päivään kokonaisuudessaan (keskiviikko 16.10.) ja Q&A -sessioon kolmantena ja viimeisenä päivänä. Lisäksi olen lukenut osia samannimisestä kirjasta ja yhteenvetoja muista sessioista MacArthur'in väen julkaisemina: <http://thecripplegate.com/> .

Tilat ja järjestely olivat äärimmäisen ammattimaiset kaikesta aina valkoisista pöytäliinoista pöydillä parkkipaikoilla, joilla 5000 ihmistä söi tyylikkäästi, sessioihin, jotka alkoivat sekunnilleen. Ei voinut olla vaikuttumatta, kun sellainen valtava joukko lauloi suurenmoisia uskon virsiä, varsinkin, kun sitä säesti jousiorkesteri ja mahtavat urut. Ainoa hapan huomio minulle oli, kun keskiviikkoiltana noin 50 paria edessäni päätti, että oli esileikin aika (kirjaimellisesti) kokouksen aikana. Sen verran korkeaa moraalia!

Sessiot radioitiin monilla eri kielillä yhtä aikaa ja kirja *Strange Fire* julkaistiin samanaikaisesti useilla mantereilla ja useilla kielillä.

Ammattimaisuuden tunne virtasi läpi palveluun, josta selvästi puuttui kaikki tunne, että se olisi eksynyt hyvin huolellisesti valmistelluista ja järjestellyistä käsikirjoituksista. Arvaan, että jotkut pitävät ammattimaisesta lähestymistavasta, mutta minä pidän parempana tuntoa, että saarnaaja todella yrittää kommunikoida kanssani ennemmin kuin, että hän lukee käsikirjoitustaan kameroiden vuoksi.

Ensimmäinen puheenvuoro oli John MacArthur'illa. ”Te olette valitut” olivat ensimmäiset sanat hänen suustaan. Kaikki nauroivat, mutta minä säpsähdin tuntien, että vitsissä oli todellinen piikki. Se oli enemmän kuin jään murtaja; se oli konferenssin sanoma: Ellette ole reformoituja ja valittuja – olette harhassa, ettekä pelastettuja!

Minulle tuli selväksi, että kysymyksessä ei ollut niinkään cessationismi* vastaan helluntailaisuus (eli continuationismi**, kuten he mieluummin kutsuvat sitä), vaan reformoitu cessationismi vastaan muut. Puhujien mukaan ei-kalvinistista evankelikalismia ei näytä olevan olemassakaan – olet joko kalvinisti *ja* cessationisti, tai sitten et mitään.

MacArthur ei tee mitään eroa klassisten helluntailaisten ja karismaattisten välillä. Hän ei myöskään usko, että voi olla sellainen asia, kuin maltillinen (moderate) eli konservatiivinen helluntailainen. Hän haluaa levittää ”tilastoa,” että 90% helluntailaisista kannattaa uskonsanaa (Word of Faith) ja menestystä (Prosperity). Minun kokemukseni USA:ssa ja Afrikassa ovat ristiriidassa tämän liioittelun kanssa ja viittaavat siihen, että 90% EI kannata uskonsanaa. Hänen tietonsa voi pitää paikkansa Nigeriassa, mutta sen kauemmas tuo ”tilasto” ei yllä.

Puhujien mukaan continuationistit eivät ole pelastettuja ja ovat pahempia kuin mormonit harhassaan, kasvussaan ja uhkassaan ”tosi” kristinuskolle. Kaikki karismaattiset lahjat ovat demonisia (mukaanlukien suurin osa siitä, mitä tapahtui Korinton seurakunnassa). Puhujat olivat

yksimielisiä, että mikään liike kirkkohistoriassa ei ole tehnyt enemmän vahinkoa evankeliumille, kuin continuationismi. MacArthur mainostaa karikatyyriä helluntailaisista, josta tyyppiesimerkkejä enemmän kuin poikkeuksia ovat Trinity Broadcasting Network (TBN), Benny Hinn ja Paul ja Jan Crouch. Hän väittää, ettei ole yhtään mitään eroa jonkun sellaisen, kuin Benny Hinn ja maltillisten helluntailaisten välillä.

Osa tätä karikatyyriä on, että helluntailaiset eivät koskaan ole panostaneet evankeliumin levittämiseen, raamatullisen totuuden eikä Jumalan kunnian edistämiseen. On turha puhua niistä tuhansista, jotka ovat pelastuneet helluntailaisten lähetysaarnajien työn kautta kaikkialla maailmassa, koska sellaiset käännyttämiset eivät (heidän määritelmänsä mukaan) ole pelastettuja. Toisin kuin puoli miljardia (heidän tilastonsa) continuationistia, jotka ovat pelastuneet pimeydestä, MacArthurismi on tehnyt tuskin mitään kadotettujen saavuttamiseksi. Heidän lahkonsa on lähes yksinomaan kansoitettu lampailla ja kokonaisilla seurakunnilla, jotka on varastettu muista kirkoista.

Hän painottaa edelleen, että ainoa totuuden virta juoksee Augustinuksesta Luther'in ja Calvin'in kautta R C Sproul'iin (ja muihin samaa lajia). On selvää, että evankelikaaliset, jotka pitivät kiinni totuudesta, ennenkuin uskonpuhdistajat tulivat näyttämölle ja se lanka, joka kulkee niiden pienten ryhmien kautta, jotka pitivät kiinni totuudesta kautta aikojen, ovat myös väärässä. Minut johdetaan päättelemään, että Herran lupaus, että tuonelan portit eivät voita seurakuntaa, ei sopinut ”kirkkoisien” ja uskonpuhdistuksen väliseen aikaan, ellei tuo virta kulje Rooman kirkon kautta?

MacArthur ei selittänyt Raamattua, ainoastaan paasasi.

RC Sproul

Sproul puhui videon kautta (luultavasti etukäteen nauhoitetun). Ensimmäinen osa hänen analyysinsä oli hyvä, koska hän seurasi Hengen lupauksen lankaa profeettojen kautta helluntaipäivään. Sitten hän käsitteli neljää viidestä kirjatusta tapauksesta, joissa Henki tuli ihmisten päälle Apostolien Teoissa.

Hänen teesinsä oli yksinkertainen, mutta puutteellinen logiikassa ja totuudessa. Sproul'in mukaan Apostolien Teoissa oli neljä tärkeintä ihmisryhmää: juutalaiset, Jumalaa pelkäävät, samarialaiset ja pakanat. Jotenkin tämä liittyy ”Jeruseleemiin, Juudeaan, Samariaan ja maan ääriin.” Hänen logiikkansa tässä oli liian mutkikas minun yksinkertaisille aivoilleni. Minä kuitenkin tiedän, että oli vain kaksi tärkeintä ryhmää – juutalaiset ja pakanat ja että kaikki muut kuuluivat näihin ryhmiin. Näky liinavaatteellisesta saastaisista ja puhtaita eläimiä Apt. 10. luvussa julistaa Korneliuksen ja hänen väkensä ”saastaisiksi” – pakanoiksi. Apt. 11:1 nimenomaan kutsuu heitä ”pakanoiksi.” Eikä heitä voi mitenkään kuvitella erilliseksi ryhmäksi. Eivätkä myöskään samarialaiset, tai Jumalaa pelkäävät, edusta mitään tulevaisuuden ihmisryhmää. Kaikkialla Paavalin kirjeissä on vain kaksi ryhmää – juutalaiset ja pakanat. Sproul'in teesi on sitten, että Henki annettiin näille neljälle ryhmälle vuorollaan (Apt. 2, 8, 10 ja 19) osoittamaan, että jokainen on osallinen, koska nämä neljä ryhmää edustavat kaikenlaisia ihmisiä, joille evankeliumi saarnattaisiin.

Minun täytyy myöntää, että tässä kohdassa Sproul meni vastoin klassista cessationistista näkemystä, että Hengen vastaanottaminen *oli* (huom.: ei *on*) erillinen kokemus pelastuksesta.

Tämän teorian ensimmäinen ongelma on siis, että nämä neljä ryhmää eivät ole edustavia. Toinen ongelma on, että hän liukkaasti sivuuttaa 5. tapauksen, joka koskee Paavalia kohdassa Apt. 9:17. On selvästi väärää logiikkaa ottaa viisi esimerkkiä ja sitten perustaa teoria neljään, jotka sopivat teoriaan ja sitten sivuuttaa se yksi, joka on ristiriidassa teorian kanssa. (Helluntailaiset ovat kauan syyllistyneet samaan virheeseen yrittäessään todistaa kielilläpuhumista alkutodisteena (initial evidence) perustuen kolmeen näistä samasta viidestä tapauksesta sekä päätelmiin kahdesta muusta).

Aivan kuten Sproul hyppää ympärileikkauksesta lapsikasteeseen ilman mitään niitä yhdistävää raamatunkohtaa, hän sitten hyppää näistä esimerkeistä johtopäätökseen, ettei ole sellaista asiaa, kuin ”toinen siunaus” missään muodossa ja että me saamme Hengen pelastuksessa. Kuuntele taltiointeja

ja näet, että hän ei edes yritä rakentaa siltaa näiden kahden eriävän idean välille – hän vain tekee villin olettamuksen.

Sproul kuuluu MacArthur'in sankareihin esimerkkinä sellaisesta, joka uskoo periaatteeseen *sola scriptura*, mutta on perustanut koko pneumatologiansa*** olettamukselle ja vähättelee Raamatun selvää opetusta. Se olisi kyllin paha, mutta pahempi on, koska juuri nämä ovat ihmisiä, jotka sanovat olevansa pikkutarkkoja, mitä tulee Raamatun tulkintaan ja syyttävät kaikkia muita löyhästä teologiasta ja virheellisestä logiikasta.

Eräs syytös, jonka puhujat kohdistivat klassisiin helluntailaisiin, on, että he ”avasivat oven” karismanian ylilyönneille. Mutta jos helluntailaiset avasivat oven, niin Sproul reformoituine ystävineen tarjosi teologisen perustuksen menestyksen ja dominionismin harhaopeille postmillennialismillaan, amillennialismillaan ja korvausteologiallaan. Joten puhujat voivat paasata ja kiihottaa dominionismia ja menestystä vastaan niin paljon, kuin haluavat (ja niin pitääkin), mutta se on vain heidän oman teologiansa looginen jatke. (Huomautus: MacArthur on premillennialisti ja silti löytää Sproul'ista totuuden puolustajan)

Joni Eareckson

Eareckson antoi hyvin välitetyä ja koskettavaa todistuksen, kuinka Jumala ei parantanut hänen neliraajahalvaustaan, vaikka hän oli rukoillut parantumista monesti ja jopa parantumisen toivossa osallistunut Kathryn Kuhlman'in kokoukseen. Lopputulos oli, että hän pääsi ymmärrykseen, että paraneminen ei ole fyysinen, vaan hengellinen.

Uskon, että hänet oli valittu huolella havainnollistamaan yhtä cessationistisen kannan peruseriaatetta, ettei apostolien ajan jälkeiselle seurakunnalle ole olemassa sellaista asiaa kuin fyysiset parantumiset (MacArthur'illa on kirjassaan tästä 1 ½ sivua – s. 245.)

Ystäväni, joka osallistui kanssani, ei ajatellut, että Joni tarkoitti yleistää, vaan sensijaan antoi vain oman todistuksensa, mutta minä olen paljon skeptisempi ja uskon, että jokainen puhuja konferenssissa oli huolella valittu antamaan aivan erikoisen panoksen.

Steve Lawson (Baptistikirkon <http://www.cfbcmobile.org/> pastori)

Lawson ei avannut Raamattua kertaakaan, vaan saarnasi evankeliumia Calvin'in mukaan. Hänen koko esityksensä oli esitys siitä, mitä Calvin sanoi ihmeistä (niin sanotuista sellaisista Rooman kirkon mukaan) ja helluntai-ilmioistä joidenkin anabaptististen ja libertiiniläisten ryhmien kuvailemina.

Hän aloitti ylistämällä Herra Calvin'in glooriaa. Koskaan en ole kuullut niin paljon varauksetonta ylistystä ja kunniaa kasattavan yhdelle miehelle, kuin tässä sessiossa. Eivät edes karismaattiset henkilökultteineen mene niin pitkälle, kuin Lawson meni. On mielenkiintoista, kuinka meillä on taipumus jatkaa juuri sitä, mitä halveksimme toisissa!

Yksi todiste, jota hän lainasi osoituksena Calvin'in suuruudesta, oli se, että hän kirjoitti oppinsa (kirja *Institutio religionis Christianae*) ollessaan vasta 27-vuotias ja kaksi vuotta senjälkeen, kun oli ”pelastunut” katolisuudesta. Olen pahoillani, mutta minulle se ei ole mikään ansio, vaan ennemmin vakava virhe. Ei ole mahdollista, että 27-vuotias oltuaan uskossa kaksi vuotta, kääntää ympäri Rooman 27-vuotta kestäneen opetuksen. Sensijaan, että olisi suositus Calvin'ille, se vain korostaa hänen teologiansa heikkouksia, jonka lopputulos on, että se jatkaa monia Rooman harhoja. Silti tämä on se mies, jota he melkein palvovat ja jonka sana on lopullinen auktoriteetti kaikissa opinkysymyksissä! Oletan, että raamatunkäännös ESV (English Standard Version) ei sisällä jakeita, jotka varoittavat laskemasta käsiä yhtäkkiä ihmisten päälle ja nimittämästä noviiseja johtoasemiin? Esityksessään Lawson vähän väliä varasti lainauksia Calvin'ilta, jotka oli tähdätty Rooman vääriin ihmeisiin ja merkkeihin, joita Lawson sitten sovelsi oman aikansa ”helluntailaisiin.” Se vain ei ole rehellisyyttä. Mikä vielä pahempaa, niin yksi peruste, jonka MacArthur haluaa esittää, on, että

helluntailaisuus on uusi asia, joka palaa Azusa-kadulle (1900-luvun alkuun). Lawson on kuitenkin ristiriidassa MacArthur'in kanssa sanoessaan, että helluntai-ilmioita oli ennen uskonpuhdistusta ja sen aikana.

(Jossakin vaiheessa Lawson'in esitystä ystäväni, joka on minua suvaitsevaisempi eriävien näkemysten suhteen, sai tarpeekseen ja lähti.)

Yksi hänen kolmesta pointistaan loppuyhteenvedossa todella häiritsi minua. Hän sanoi: ”Raamattu liittää yhteen Hengen ja Sanan mitä tiukimmin.” Useat muut puhujat sanoivat saman asian – että Henki toimii vain Sanassa ja sen kautta, etkä voi erottaa Henkeä Sanasta. Minusta se menee vaarallisen lähelle sitä, että Kolminaisuus määritellään uudelleen Isäksi, Pojaksi ja Sanaksi. Vaikka puolen ottaminen sivuaa helluntailaisia ja karismaattisia, niin Lawson'in esitys ei ensisijaisesti ollut tähdätty heihin. Enemminkin hänellä oli tähtäimessään tietyt reformoidut karismaatikot, kuten John Piper ja Wayne Gudem. Hän päätti session sanomalla, että ”karismaattinen kalvinisti” on ”oksymoroni” (ristitiitainen ilmaus, kuten ”pitkätukkainen kaljupäinen mies,” Suom. huom.) aivan kuten ”baptistiteologi” on käsitteenä väistämättä ristitiitainen.

Conrad Mbewe

Conrad Mbewe on reformoitu baptistipastori Zambian Lusaka'sta ja jotkut puhuvat hänestä ”Afrikan Spurgeon'ina.” Muutamia kuukausia sitten hän julkaisi blogillaan erinomaisen artikkelin otsikolla ”Why is the Charismatic Movement Thriving in Africa (Miksi karismaattinen liike menestyy Afrikassa)” (<http://www.conradmbewe.com/search/label/Charismatic%20excesses>). Tässä artikkelissa hän esitti joitakin todella hyviä perusteluja ja sen seurauksena häntä pyydettiin viime hetkellä puhumaan noiden linjojen mukaisesti konferenssissa. (Hänen artikkelinsa kannattaa lukea, koska se selittää hyvin tarkasti, kuinka hyvin karismanialla ”synkkaa” Afrikan perinteisten uskontojen kanssa.)

Oli mukava kuulla toisen afrikkalaisen puhuvan aksentilla ja tyyllillä, jota ymmärsin ja johon voin samaistua. Hän oli kuitenkin muuttanut sanomansa!

Blogillaan hän teki selvän eron helluntailaisten ja karismaattisten välillä: ”Tässä blogikirjoituksessa en viittaa siihen vanhaan konservatiiviseen helluntailaisuuden muotoon, jota AOG:n seurakunnat kerran edustivat. Minulla on mielessäni se äärimmäinen muoto, joka nousee kuin sienet sateella kirjaimellisesti jokaisen pensaan ja puun alla Afrikassa.”

Puheessaan hän edelleen näki helluntailaiset ja karismaattiset erilaisina ja erillisinä – ero, jota MacArthur ja kumppanit eivät tee. Mbewe on kuitenkin viime aikoina muuttanut nuottinsa ja moittii nyt helluntailaisia ”oven avaamisesta” karismaattisille. Ilmeisesti se on sanoma, jonka hän on ottanut MacArthur'ilta ja jota nyt kaiuttaa. Olin hyvin surullista nähdä, että hänestä on tullut juuri niiden amerikkalaisten sätkynukke, joita hän niin halveksii sen vuoksi, mitä he ovat tehneet afrikkalaiselle kristinuskolle.

Mbewe painotti seikkaa, jota melkein kaikki toisetkin puhujat painottivat: että klassisia helluntalaisia tulee syyttää karismaattisesta liikkeestä ja että ”me” avasimme oven sille. Se on kuitenkin täydellinen valhe.

Karismaattiset eivät lainkaan tulleet helluntailaisista. Heillä ei ollut toistensa kanssa mitään tekemistä. He ovat voineet olla erillisiä yksilöitä, jotka kävivät helluntaikokouksissa, mutta näiden ihmisten enemmistö oli päälinjan kirkoissa. Riippumatta toisistaan ja helluntailaisista (he halveksivat helluntailaisia) he alkoivat etsiä Jumalan kasvoja ja täytyivät Hengellä – jotkut yksilöinä ja jotkut pieninä ryhminä päälinjan kirkoissa. Olen aina uskonut, että se oli suvereeni Jumalan työ ja että se oli aitoa, mutta se meni pieleen. Hyvin harvat näistä ihmisistä päätyivät helluntailaisiin seurakuntiin. He alkoivat kokoontua epävirallisesti ja kun pappeja potkittiin ulos heidän kirkoistaan, pääasiassa aikuiskasteen vuoksi, he alkoivat muodostaa seurakuntia. Nämä seurakunnat joutuivat väärin vaikutusten alle ja päätyivät siihen kaaokseen, joka meillä tänä

päivänä on.

Asia on näin: he tulivat ulos kaikista perinteisistä kirkoista, reformoidut mukaanlukien. Joten jos karismaattinen kaaos tuli jostakin ja jos joku ”avasi oven,” niin perinteiset kirkot (reformoidut mukaanlukien) avasivat tuon oven kuolleisuudestaan johtuen! Jos nuo kirkot olisivat saarnanneet Henkeä ja elämää, ei koskaan olisi ollut tarvetta. Oli miten oli, tällä ei ole mitään tekemistä helluntailaisten kanssa.

Helluntailaiset eivät turmelleet karismaattisia, mutta karismaattiset turmelivat monta helluntailaista.

Hajaannus

MacArthur myöntää, että tämä konferenssi on jakava ja on siitä ylpeä, koska sanoo, että totuus erottaa – sama puolustus, jota monet muut ovat käyttäneet pyhittämään karkean ja epäkristillisen käytöksensä. Mutta vielä kerran, MacArthur syyllistyy juuri siihen, mistä syyttää helluntailaisuutta. Vähän väliä puhujat viittasivat helluntailaisiin, jotka jakavat seurakunnan niihin, joilla on ja joilla ei ole ja että he ovat luoneet kristittyjen kahden luokan systeemin. Tämä konferenssi on tehnyt saman, paitsi että ne kaksi ryhmää ovat kalvinistit ja muut. Ero on, että helluntailaiset eivät koskaan (sikäli, kuin tiedän) ole sanoneet, että Hengellä täyttymättömät eivät ole pelastettuja, mutta MacArthur ja kumppanit sanovat, että helluntailaiset eivät ole pelastettuja ja että ainoa totuuden varasto on kalvinismissa.

Meistä on aina tuntunut, että kalvinismiin on aina sisältynyt tiettyä elitismia ja ylemmyyttä. Enää meistä ei tarvitse ”tuntua” siltä. He sanovat sen suoraan – kalvinisteilla on totuus ja muut ovat pimeydessä.

Taistelulinjat on vedetty. Enää se ei tarkoita, että evankelikaalit ja maltilliset helluntailaiset ovat karismaniaa vastaan, vaan että kalvinismi on muita vastaan, joista baptistit ja evankelikaalit ovat vain hiukan parempia kuin helluntailaiset.

Sen yksi surullinen sivuvaikutus on, että monista helluntalaisista tuntuu nyt, että heidän on puolustettava kestäväntöntä ja he muodostavat liittoja karismaattisten kanssa yhteistä vihollista vastaan. (Korostus suomentajan)

Mitä tapahtui Sola Scriptura'lle?

Huolimatta kaikesta melusta, mitä he pitävät koskien periaatetta yksin Raamattu, kävi ylenmäärin selväksi, että heidän perustuksensa ei ollut Raamattu, vaan Raamattu ja Augustinus, Calvin *ym.* Puhuja toisensa jälkeen lainasi Calvin'ia ja kaikissa sessioissa, joihin osallistuin, Calvin'ia lainattiin enemmän (kaiken kaikkiaan) kuin Raamattua! Augustinus, katolisuuden ja allegorikalismien (vertauskuvallistamisen) isä, nostettiin vähän väliä yhdeksi tärkeimmistä totuuden linkeistä apostolien ja Sproul'in/MacArthur'in välillä. Näyttää siis, että MacArthur on lähempänä Roomaa kuin evankelikaaleja, koska hän jakaa yhteisen juuren Augustinuksessa, kun me muut löydämme perustuksemme Raamatussa. **(Kaikki tiet vievät Roomaan.** Suom. huom.)

Tietämättömyys

Vaikka olivat omasta mielestään asiantuntijoita aiheessa, he kaikki olivat huomattavan tietämättömiä helluntailaisten monimutkaisuuksista, historiasta ja teologisista käsityksistä. Minusta, jos joku tekee kirjan ja aloittaa maailmanlaajuisen hyökkäyksen jotakin vastaan, niin hänen ainakin olisi tehtävä tehtävä tutkimus helluntalaisista ja karismaattisista. Jos heidän koulutuksensa on niin ylivertainen (he näyttelivät tohtorin titteleitään), niin kuinka voi olla, etteivät he koskaan opi, ettei niin monimutkaista aihetta, kuin helluntailaisuus, voi tutkia katsomalla muutaman kerran TBN:ää? (MacArthur myöntää, että tämä palautuu aikaan, jolloin hänellä oli leikkaus eikä mitään muuta tekemistä, kuin katsella TBN:ää.)

Jokainen esitys oli täynnä epätarkkuuksia, liioitteluja ja selkeitä vanhoja valheita. He olivat piirtäneet karikatyyrin perustuen TBN:llä näkemäänsä ja jatkoivat vakuuttaen itselleen, että kaikki helluntailaiset ovat juuri tuon pilakuvan kaltaisia.

Johtopäätös

Tämä oli minulle hyvin murheellinen ja turhauttava kokemus. Olin kauan ihailnut, lukenut ja puolustanut MacArthur'ia huolimatta sellaisesta, joiden uskoin olevan hänen omituisuuksiaan. Hän halusi eroa ja taatusti sai sen minusta. Ellei hän usko, että olen pelastettu, niin mitä minun tulisi ajatella hänestä?

Katseltuani ja jälkepäin sulateltuani tätä kaikkea ymmärsin kauhukseni, että kalvinistit EIVÄT määritelmältään ole Sola Scriptura. He eivät perusta oppejaan Raamattuun, vaan ensisijaisesti Calvin'iin, joka taas perusti oman oppinsa Augustinukseen. He ovat siis ainakin kahdesti menneet pois Raamatusta.

Iskulause, Sola Scriptura, on juuri sitä – iskulause (slogan). Jos todella olisivat sitoutuneet Raamattuun, he eivät olisi keksineet akronyyymiä TULIP, amillennialismia, vauvakastetta, korvausteologiaa ja cessationismia, joitakin mainitakseni. Näihin oppeihin ei voi päätyä vain tutkimalla yksinkertaisesti Raamattua; niillä täytyy olla Raamatun ulkopuolinen opettaja.

Yksi asia, jota MacArthur näyttää toivovan konferenssilta, on reformationismin elpyminen. Hän viittasi tähän ajatukseen pari kertaa ja kirjoittaa saamassamme kirjasessa: ”Tetzel oli keskiajan munkki, jonka aneiden pakkomyynti... niin raivostutti Martti Luther'in ja sai liikkeelle protestanttisen uskonpuhdistuksen.” Sitten hän jatkaa rinnastaen Tetzel'in TBN:ään jättäen lukijan päättämään, että hän näkee itsensä nykyajan Luther'ina, joka on tuomassa modernin uskonpuhdistuksen. Toivoisin hänen olevan väärässä, mutta pelkään, että hän voi hyvinkin olla oikeassa, koska tuhannet ovat jo vaihtaneet karismanian hulluuden kalvinismin kylmyyteen.

Tulkoon Herra Jeesus pian!

*cessationismi tarkoittaa oppia, että Pyhän Hengen armolahjat lakkasivat toimimasta apostolisen ajan jälkeen.

**continuationismi tarkoittaa oppia, että Pyhän Hengen armolahjojen toiminta jatkuu edelleen.

***pneumatologia tarkoittaa oppia Pyhästä Hengestä.

Allaolevasta linkistä voit lukea transkription Anton Bosch'in antamasta mielenkiintoisesta haastattelusta Berean Call'ille koskien MacArthur'in Strange Fire -konferenssia.

<http://www.thebereancall.org/content/t-mcmahon-anton-bosch-part-1>